

SCRISOARE CIRCULARĂ APRILIE 2006

Dragi frați și iubite surori de aproape și de departe, vă salut din toată inima în Numele Domnului nostru Isus Hristos cu textul din Apocalipsa 4:11: *”Vrednic ești, Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”*. Refrenul din cântarea “Tu ești vrednic...” a devenit imnul nostru preferat pe care-l cântăm din toată inima în timp ce ne închinăm lui Dumnezeu, Domnul nostru.

Cu adevărat, cartea cu cele șapte peceti nu mai este închisă, întregul ei conținut, de la primul până la ultimul capitol, a fost descoperit. Mielul lui Dumnezeu a luat păcatele lumii asupra sa, fiind junghiat pentru noi pe crucea de la Golgota. Pentru a-i răscumpăra pe ai Săi, Răscumpărătorul a plătit cu propriul Său sânge; El i-a chemat din toate națiunile și limbile pământului și a făcut din ei un popor de împărați și preoți (Apoc. 5:1-10 și alte versete). De la deschiderea pecetilor, noi am pășit în chip minunat pe pământul sfânt al descoperirii. Tot ceea ce Dumnezeu i-a arătat și descoperit lui Ioan, slujitorului Său, pe insula Patmos, a devenit accesibil pentru toți slujitorii Domnului. Fratele Branham a fost un vas ales căruia i-au fost descoperite în timpul nostru tainele din cartea pecetluită.

Petru a fost bărbatul ales la începutul bisericii nou-testamentare căruia Dumnezeu i-a dăruit descoperirea lui Isus Hristos și lui i-au fost date cheile împărăției cerurilor (Mt.16). El a fost găsit vrednic să țină prima predică în ziua de Rusalii (Fapte 2), zi în care Biserica a venit la existență. Ultima predică a unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu trebuie să fie, și cu siguranță așa va fi, la fel cu cea ținută acum 2000 de ani în Ierusalim.

La fel și ultimul botez va fi făcut în Numele Domnului nostru Isus Hristos, iar darurile Duhului vor fi predicate și trăite exact ca la început (Fapte 2:38-40, 8:14-17, 10:34-48, 11:12-18, 19:1-7). Înaintea revenirii lui Isus Hristos, restituirea completă, prin care toate lucrurile sunt minunat reasezate în starea și rânduiala de la început, trebuie predicată și trăită conform făgăduinței Lui (Mal.4:5-6, Matei 7:11, Marcu 9:12, Fapte 3:17:21, Iacov 5:7-11).

Pavel a fost și el un bărbat ales la începutul bisericii, căruia i-a fost descoperit întreg planul de mântuire al lui Dumnezeu. Tot ceea ce a fost descoperit apostolilor și proorocilor este rânduit mai dinainte pentru toți slujitorii lui Hristos și pentru întreaga Biserică. Așa cum Pavel a fost așezat ca apostol și învățător (2Tim.1:11), tot așa vor rămâne toți slujitorii Domnului în aceeași învățătură a apostolilor (Fapte 2:42). Ei nu vor predica o altă evanghelie (2Cor.11:1-3; Gal.1:1-12), ci vor depune mărturie numai pentru învățăturile curate ale Bibliei și le vor păstra neamestecate. Apostolul se referă la ansamblul slujbelor rânduite de Dumnezeu în Biserică în acest text: *“Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnicii ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnicii, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui”* (1Cor.4:1-2). De când tainele ascunse ale planului de mântuire al lui Dumnezeu ne-au fost descoperite, de atunci avem sarcina să fim ispravnicii credincioși ale acestora și să le dăm mai departe cu credincioșie.

Ca nimeni altul în timpul nostru, fratele Branham a fost în stare să arate poporului lui Dumnezeu plinătatea lucrurilor care fuseseră descoperite lui Petru, Pavel și Ioan. Ca slujitor al lui Dumnezeu și prooroc legitimat în mod divin, lui i-a fost încredințată sarcina de a reaseza toate lucrurile în starea lor originală (Matei 17:11, Marcu 9:12). Toate lucrurile, fie în învățătură sau practică, au trebuit rezidite pe temelia originală a apostolilor și proorocilor (Efes.2:20). Fiecare slujitor al lui Hristos din timpul nostru va fi ascultător și supus, găsindu-și astfel locul în rânduiala divină a planului de mântuire. El își va îndeplini slujba zidind Biserica, până când copiii lui Dumnezeu vor fi aduși la unitatea credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu (Ef.4). Biserica Mireasa trebuie unită cu Mirele: El este Capul și noi suntem mădulare ale Trupului Său. El vrea să umble și să locuiască în mijlocul poporului Său pe care l-a ales și l-a pus deoparte. Căci El este Dumnezeuul nostru, iar noi suntem turma pășunii Lui pe care El o povățuiește cu mâna Lui (Ps.95:7). El este Tatăl nostru, iar noi suntem fiii și fiicele Lui (2Cor.6:14-18).

Nu este nici un secret că toate bisericile merg pe drumurile lor proprii și au propriile lor învățături și tradiții. Cu toate acestea, în februarie 2006, trei mii de reprezentanți ai celor 347 de denominații creștine s-au strâns în orașul Porto Alegre (Brazilia) pentru a-și demonstra unitatea în diversitate și pentru a comunica cu bisericile pentecostale. Totuși, ne simțim forțați să întrebăm: ce are a face unirea politică și religioasă cu

unitatea divină în Isus Hristos? EL însuși a spus: „*Eu în ei, și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una*” (Ioan 17:23). Din nefericire, în cadrul unității lumești încă se aplică următoarea formulă: “Eu stau în biserica mea și tu în a ta: eu cred ce vreau și tu crezi ce vrei – și astfel noi formăm desăvârșita unitate în diversitate”.

Conform făgăduințelor din Scriptură, unirea mădularelor Trupului lui Isus Hristos are loc acum prin intervenția supranaturală și plină de har a lui Dumnezeu, la fel cum a făcut-o El în biserica primară. „**Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup**” (1Cor.12:13). Botezul biblic cu Duhul Sfânt este în legătură cu botezul biblic în apă al credincioșilor (Fapte 2:38-39; 8:15-17; 10:44-48; 19:5-6). Singurul model autentic și valabil așezat în timpul apostolilor trebuie să rămână dreptarul în ceea ce privește învățătura și practica în adevărata Biserică a lui Isus Hristos. Pe de altă parte, suntem martori cum sub patronajul Romei, se materializează sub ochii noștri prezisa unificare politică și religioasă a lumii, care are în vedere pregătirea pentru o guvernare mondială. Toate bisericile fiice se întorc cu drag în sânul bisericii mamă. Cuvântul lui Dumnezeu descrie această unire ca „Babilonul cel mare”. Procesul de pace și unificare cuprinde toate religiile și culturile. Deși suntem conștienți de aceste evoluții, atenția noastră se concentrează asupra făgăduințelor date de Dumnezeu în Cuvântul Său pentru poporul Lui din acest timp și asupra lucrurilor pe care le face El în mijlocul poporului și anume, întoarcerea inimilor noastre la credința părinților de la început, atât în învățătură cât și în practică.

UN CUVÂNT DE REFLECȚIE

Scrisoarea circulară din decembrie 2005 a avut un ecou fără precedent. Frații și surorile din toată lumea au ajuns să cunoască ce înseamnă cu adevărat „Domnul îi călăuzește pe sfinții Săi într-un mod minunat”. Unii au citit pentru prima dată cum credinciosul nostru Domn a dat îndrumări în mod direct, cu o voce puternică și pătrunzătoare care putea fi nu numai auzită, dar și simțită. Este un lucru de netăgăduit că prin slujba profetică și apostolică a fratelui Branham, noi am fost introduși în Cuvântul făgăduit pentru acest timp. Astfel, nouă ni s-a făcut oferta de a fi părtași la cea mai importantă parte a planului de mântuire. Atunci cum să nu aibă grijă Răscumpărătorul de cei răscumparați? Nu umblă El încă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur? Nu mai sunt cei aleși pe pământ? Nu

aud ei ceea ce spune Bisericii Duhul? Pe cine mai are Domnul pe pământ în afară de Biserica celor întâi născuți (Evrei 12:22-24), pentru care Și-a vărsat sângele și Și-a dat viața (1Petru 1:13-22)? Mirele Ceresc Își cheamă afară Mireasa Lui în toată lumea și El o va lua acasă foarte curând. Nu merg toate religiile și toate culturile pe drumurile lor care duc inevitabil la pierzanie? Nu zace toată lumea în cel rău, cum spune apostolul Ioan în 1Ioan 5:19? Nu se aplică și azi mărturisirea despre Domnul Isus Hristos „*Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului*”? În ce biserică se mai predică următoarele în ce-L privește pe Isus Hristos: „*În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți*” (Fapte 4:12)?

De-a lungul timpului, slujitorii lui Dumnezeu au auzit vocea lui Domnului, au primit descoperiri și îndrumări și ei au predicat adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Domnul i-a vorbit lui Ezechiel de aproape 90 de ori. Eu pot arăta cu exactitate locul în care mi-a vorbit Domnul, la fel ca și Pavel care a zis: „*Când eram pe drum și mă apropiam de Damasc*” (Fapte 22:6). Și la fel ca Pavel, pot depune mărturie că am auzit vocea Celui Atotputernic vorbindu-mi în limba mea maternă (Fapte 26:14). Merită subliniat că fiecare cuvânt spus de Domnul era de fiecare dată foarte clar și apăsător. Totuși, eu înțeleg de ce unor oameni le este greu să creadă acest lucru, pentru că într-adevăr circulă multe povestiri închipuite și fantezii. Dacă, de exemplu, un predicator afirmă: „Eu cred că Domnul mi-a vorbit și mie...”, atunci chiar și cuvintele folosite arată că aceasta este mai degrabă o presupunere sau o dorință exprimată, care dă la iveală faptul că în realitate acest lucru nu s-a întâmplat. Așa cum se întâmplă în toate domeniile, la fel se întâmplă și cu subiectul de față: apar unele imitații și amăgiri care, deși par bine intenționate, nu sunt mai puțin periculoase, și duc în rătăcire. O soră, după ce a auzit că Domnul mi-a vorbit cu o voce audibilă, a venit la mine și mi-a spus: „Frate Frank, eu cred acest lucru, pentru că Domnul mi-a vorbit și mie cu o voce foarte puternică”. Eu am întrebat-o: „Vocea venea de sus? A fost o voce de bărbat?”. Ea mi-a răspuns: „Vocea venea drept din fața mea”. Când am rugat-o să-mi descrie cu exactitate cum s-a întâmplat, ea a spus: „Eu am proorocit cu voce tare. Aceasta era vocea Domnului! Când cineva proorocește, aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL!”. A trebuit să-i explic acelei surori scumpe că o proorocie este vorbită de vocea celui ce proorocește și de aceea ni se cere să verificăm sursa acelei inspirații. Acest lucru, totuși, nu are nimic în comun cu vocea audibilă a Domnului.

Sunt unele amăgiri ale căror urmări nu mai pot fi reparate niciodată. Iată un exemplu tragic. În ianuarie 2006, un frate, după ce a citit Scrisoarea circulară, a venit la mine și mi-a spus: „Ieri se împlinesc zece ani de când cineva pretinde că Domnul i-a vorbit următoarele cuvinte, cu voce foarte tare și foarte clară: ‘Pentru că nu te-ai despărțit de el atunci, Eu te separ acum de el și vei trăi.’” Invocând această afirmație, o mamă a cerut fiicei ei să divorțeze de soțul ei ca să fie vindecată de cancer. Unde a cerut vreodată Dumnezeu respectarea unei astfel de cerințe ca o condiție prealabilă pentru vindecare? Biblia ne învață că prin rănile Lui suntem vindecați (Isaia 53 și alte versete). Procesul de divorț a fost început de femeie, dar soțul nu a fost de acord cu divorțul și a refuzat să vină la tribunal în noiembrie 1997. În luna decembrie a aceluiași an, femeia a murit fără să aibă loc o împăcare. De atunci se ridică mereu următoarea acuzație: soțul ei este răspunzător pentru moartea ei, deoarece a refuzat să divorțeze, așa cum ceruse acea „voce”. Cu adevărat, satana nu putea născoci un plan mai distrugător! Divorțul este lucrarea de distrugere a Satanei și aduce o nenorocire de nedescris asupra întregii familii. Și atunci, cum ar fi putut divorțul să contribuie la vreo vindecare? Conform Maleahi 2:16, acesta este o faptă de silnicie, care este acoperită cu o manta religioasă! Chiar și în Vechiul Testament Dumnezeu a îngăduit doar bărbatului să dea o carte de despărțire nevastei lui – și asta numai în anumite situații – dar nu a permis niciodată femeii să dea o carte de despărțire soțului ei. Recomandăm celor ce respectă slujba fratelui Branham să citească cu deosebită atenție ceea ce i-a descoperit Însuși Dumnezeu despre această problemă a „căsătoriei” și să o aplice în viața lor personală, în armonie cu învățătura întregii Scripturi. Satan, înșelătorul, a sucit mințile Evei în grădina Eden și astfel a reușit să însămânțeze sămânța îndoielii față de Cuvântul lui Dumnezeu. Există proorocii mincinoase și vedenii înșelătoare, în care totul este croit ca să se potrivească oricărei situații (Ier.23, Ezec.13 și alte versete). Cei ce au căzut pradă unei inspirații false, pot fi foarte serioși și bine intenționați în felul lor, dar odată ce au cedat propriei lor voințe, ei s-au plasat sub influența celui ce a fost cel mai aproape de Dumnezeu, heruvimul ocrotitor (uns, în lb engleză), fiul zorilor, care și-a spus odată: „*Mă voi sui...îmi voi...voi fi...*” (Isaia 14:12-14). Propria înălțare, dorința de a stăpâni, de a-și ridica propriul tron, dorința de a fi ca Dumnezeu a dus la căderea din cer. Aceasta a fost urmată de căderea în păcat de pe pământ, păcatul original. Satan, fostul heruvim ocrotitor, a zăpăcit-o pe Eva folosindu-se de vraja șarpelui și de cuvinte

unse la adresa celor spuse de Dumnezeu. El a sedus-o ca să cedeze propriei ei voințe. Nu există amăgire mai mare între credincioși decât răsucirea Cuvântului lui Dumnezeu după bunul plac al unui om. Adevărata Biserică rămâne câmpul de luptă pe care se duce în continuare războiul duhovnicesc. Lucrurile adevărate și cele amăgitoare sunt foarte aproape unele de altele.

Aceasta îmi aduce aminte de o anumită întâmplare care a avut loc aici în anul 1979 și care trebuie menționată. Atunci, în timpul unei adunări de rugăciune, o soră a spus prin proorocie ca o altă soră să vină în față – și i-a spus pe nume – ca să se facă rugăciuni pentru ea și să fie eliberată. În locul sorei chemate, a venit soțul ei care a spus că soția lui nu poate veni în față pentru simplul motiv că este plecată din oraș. Nu ar fi fost acesta momentul potrivit pentru proorocița să vină ea însăși în față și să ceară să se facă rugăciuni pentru ea, ca să fie eliberată de duhul care o înșelase?

Oamenii care cedează lucrurilor care sunt în propriul lor duh și cei ce se lasă înșelați de aceștia – lucru care, din nefericire, se întâmplă tot timpul – au dificultăți în a crede adevărul. Pentru că ei au experimentat odată adevărata ungere și au primit darurile Duhului, mândria lor nu le permite să-și mărturisească vina. Ei cer altora să se pocăiască, dar ei nici nu se gândesc să se cerceteze pe ei înșiși, pentru că ei cred că sunt infailibili în domeniul duhovnicesc. Cu toate acestea, Scriptura ne învață să cercetăm toate lucrurile (1Tes.5:21). Chiar și cei ce proorocesc ar trebui să fie judecați de adunare (1Cor.14:29). Trist, dar acești oameni nu se lasă supuși judecății adunării, ci părăsesc biserica pentru că din punctul lor de vedere greșit, ceva nu este în ordine cu biserica. Ei pur și simplu pleacă din adunare și apoi o batjocoresc pe față, după ce au cauzat un dezastru în ea. Este evident că tot ce își are originea în cel rău, aduce numai discordie și vrăjmășie care va ține toată viața, dacă Dumnezeu nu intervine prin harul Său. În viața celor cu adevărat răscumpărați se descoperă că Isus Hristos a biruit vrăjmășia nu numai pe Calvar, ci și în ei. Prin har, El i-a schimbat și i-a făcut împăciuitori (Efes.2:1-22). Partea tristă este că oamenii cad sub vraja celui rău în ambele cazuri: prin proorocie mincinoasă sau prin învățătură greșită, căci ambele se fac prin inspirație. O minciună leagă, numai adevărul eliberează. Acești oameni nu pot fi eliberați decât dacă recunosc calea greșită pe care au mers și cer să fie eliberați sub rugăciune în Numele lui Isus Hristos, pe baza cuvântului: „*Orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer*” (Matei 18). Domnul nostru a vorbit și despre Hristoși mincinoși – unși falși care reușesc cu ușurință să-i înșele pe toți,

dar nu și pe cei aleși. Domnul nostru ne avertizează cu privire la timpul prezent: „*Băgați de seamă să nu vă înșele cineva*” (Matei 24:4). Și acest lucru se întâmplă sub ochii noștri. Ungerea și darurile Duhului de peste unele personalități carismatice fac o deosebită impresie asupra oamenilor, iar cuvântările lor unse îi înșeală. Fără o ungere peste ei, ar fi cu neputință să comită această înșelătorie religioasă printre credincioși. După ce am auzit vestirea curată și limpede a Cuvântului, noi avem dreptul cu atât mai mult la lucrarea curată și limpede a Duhului Sfânt.

ISLAMUL ÎN CENTRUL ATENȚIEI

Evenimentele din 11 septembrie 2001, când 19 islamiști fanatici și-au îndeplinit așa-zisa lor misiune „sfântă” tăind gâtul piloților americani și izbind avioanele deturnate de cele două turnuri ale WORLD TRADE CENTER din New York, au fost o trezire violentă pentru țările Vestice și le-au forțat să privească mai atent la religia „profetului” Mahomed. Aproximativ 3000 de oameni au murit atunci și guvernul Statelor Unite a decis să înceapă războiul împotriva terorismului. În mod regretabil, în contul nobilei lor misiuni, Statele Unite sunt responsabile acum pentru producerea de și mai mult terorism și ce este mai trist, că aceasta se face cu un dispreț total față de drepturile omului și legile naționale ale celor prinși la mijloc. Sunt multe organizații teroriste islamice arabe și ne-arabe care sunt active în multe țări ale lumii, ajungând până în Insulele Filipine. Scopul nostru este de a arunca lumină asupra trecutului ca să înțelegem de unde vine ura feroce împotriva evreilor și fanatismul care motivează această religie.

În anul 1982, în timpul unei șederi în Egipt, am citit întreg Coranul cu toate cele 114 sure. Oamenii pe care i-am întâlnit în Cairo erau foarte drăguți și primitivi. Ospitalitatea de care au dat dovadă față de mine a fost copleșitoare. Când am citit Coranul, mi-am dat seama că nici o parte din el nu se potrivește cu Vechiul Testament sau cu Noul Testament. Mai mult, nu am putut să aflu ce l-a supărat pe Mahomed și l-a făcut să aibă o ură atât de profundă, mai ales împotriva evreilor. În sura 5:19 se spune cu privire la Israel, care este numit și „poporul cărții”: „...Intrați în Țara Sfântă pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru voi”. Cum poate un om de stat islamic să declare acum că Israelul nu are dreptul la existență pe teritoriul propriei sale țări?

Numai după ce am citit Introducerea la Coran și alte cărți despre islam și despre „profetul” Mahomed am descoperit unde își are ura lui rădăcinile. Mahomed nu știa nici să scrie, nici să citească; de aceea, el depindea de ceea ce știa deja și de ceea ce-i spuneau alții. El detesta ideea venită din creștinismul lumesc care susținea că Dumnezeu are un fiu în ceruri și considera acest lucru o hulă. De aceea el nu le-a dat nici o atenție creștinilor. Ei erau împrăștiați și nu-l amenințau cu nimic. Cu totul alta era situația cu evreii care locuiau în comunitatea de la Yatrib (numită mai târziu Medina). Cea mai mare așteptare a lor era venirea proorocului Ilie care trebuia să apară înaintea zilei judecării. Acest gând l-a impresionat atât de mult pe Mahomed, încât nu și-a mai putut scoate din minte acest lucru. Inspirat de acest gând propriu, el s-a dus în peștera din Muntele Hira, aflată la cinci kilometri de Mecca. Aici el a auzit o voce ciudată care i-a spus: „Citește!”. El a răspuns: „Eu nu știu să citesc!”. Porunca s-a repetat „Citește!”, și răspunsul la fel: „Nu știu să citesc!”. Apoi el a urcat pe munte și vocea i-a vorbit din nou: „O, Mahomed, tu ești trimisul lui Allah și eu sunt Gavril!”. El s-a uitat în sus și se zice că a văzut pe cer un înger cu aripile întinse deasupra Pământului. Adevărul este că numai heruvimii și serafimii au aripi, iar îngerii nu au. Îngerii Mihail și Gavril au apărut în chipul unor bărbați, așa cum găsim confirmat de multe ori în Sfânta Scriptură. Din acea zi el s-a simțit chemat să fie ultimul prooroc prin care i se va da omenirii ultima descoperire cerească. Aceasta a dus la ideea că toți ceilalți, triburi arabe, creștini și evrei trebuie să se supună acestui ultim mesaj venit de sus. Până în ziua de azi aceasta este ideea de bază a credincioșilor islamiști. Ei consideră o hulă faptul că cineva îndrăznește să se opună acestei descoperiri finale pe care însuși Gavril – după cum susțin ei – i-a dat-o trimisului lui Allah.

Când evreii din Yatrib (Medina) nu l-au recunoscut pe Mahomed ca fiind proorocul lor făgăduit, el s-a simțit atât de jignit încât în anul 627 și-a strâns toți luptătorii, a cucerit așezarea evreiască, a omorât toți bărbații (aproape 800) și a luat robi femeile și copiii. De atunci a început acest „jihad” care ține întreaga lume cu sufletul la gură. Religia islamică cere o supunere totală a sufletului, a duhului și a trupului. Până în ziua de azi, ura cea mai mare este îndreptată împotriva Israelului, pe care lumea islamică îl numește „satan” și împotriva tuturor celor ce au recunoscut statul Israel, Statele Unite fiind în prim plan. Caricaturile cu Mahomed publicate recent, au fost bine primite de cei ce doresc să toarne gaz pe focul acestei uri. Obiectivul religiei islamice rămâne același și anume, ca semiluna să se

schimbe în lună plină atunci când întreaga lume va fi adusă la supunere față de islam. Publicarea celor 12 caricaturi au făcut ca flăcările islamului să devină un incendiu alarmant. „Războiul sfânt” continuă și pe baza lui a fost inventat un nou cuvânt „Eurabia” (termenul descrie Europa viitoare cu o populație musulmană tânără și în creștere rapidă, care nu dorește să fie asimilată în țările europene - nt.). Lumea Occidentală este stăpânită de frică și ar face orice ca să-i liniștească pe musulmanii radicali. Din acest motiv, liniile aeriene britanice au impus restricția de a duce cu sine la bord o Biblie pentru cei ce zboară cu British Airways spre Arabia Saudită.

Mai mult ca înainte atenția noastră se îndreaptă acum spre Orientul Apropiat și Mijlociu: Israel, Siria, Irak și mai recent, Iran. Din ceea ce găsim în presă, China, și în mod special, Rusia se așează de partea lumii islamice și încearcă să preia rolul de mediatori, ca să poată veni la cârma evenimentelor. În această scrisoare nu vom intra în detaliile cuvântului profetic – care face referire la națiunile din Nord și din Est în legătură cu Israelul – ci la evenimentele actuale care se potrivesc în tabloul timpului de sfârșit. Președintele Iranului, islamistul radical Mahmoud Ahmadinejad, și-a exprimat de câteva ori în mod public ura față de Israel. El a mers până acolo încât să nege Holocaustul cu cuvintele: „Dacă evreii ar fi fost gazați, atunci ei nu ar mai fi aici.” La muzeul memorial Yad Vashem din Ierusalim, toți cei ce au fost omorâți și arși în lagărele de concentrare sunt amintiți pe nume. SS-iștii înșiși au ținut liste precise ale atrocităților lor din fiecare lagăr. Aceasta nu este ficțiune, informațiile din documentele recuperate atestând fără umbră de îndoială că aproape o treime din populația evreiască a Europei a fost ucisă în Al Treilea Reich în modul cel mai crud. De aceea, negarea Holocaustului ca motiv pentru negarea dreptului la existență a Israelului n-are nici un sens pentru un om întreg la minte. Este doar o dovadă că dușmanii lui Israel vor recurge la orice mijloace ca să alimenteze și mai mult ura împotriva lui. Dumnezeu Însuși a făgăduit lui Israel, în Amos 9:14-15, lucruri care se împlinesc sub ochii noștri: „*Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău!*” Judecata este anunțată pentru cei ce au împrăștiat poporul Său și au împărțit țara Lui: „*Acolo, Mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea.*”(Ioel 3:2). Împlinirea acestei judecăți se va face atunci când toate neamurile din jurul Israelului se vor strânge împotriva lui, așa cum este descris de câteva ori în Cuvântul lui Dumnezeu (Ezec.38, Ioel 3:14-21, Zah.14:12-21, Apoc.9:11-

21). Apocalipsa 9:13-19 vorbește despre cei patru îngeri ai judecării legați la Râul Eufrat care așteaptă ceasul, ziua, luna și anul când vor ucide a treia parte a omenirii. Scena este deja pregătită și fără să creăm o atmosferă de sfârșitul lumii, noi putem spune cu toată siguranța: „*Ridicați-vă capetele, căci mântuirea voastră este aproape!*” Revenirea lui Isus Hristos este cu adevărat foarte aproape. Ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam rămâne valabil pentru totdeauna și toate religiile și culturile ar face bine să ia aminte: „*Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine*” (Gen.12:3). La fel de valabil și de neschimbat rămâne ceea ce a spus Dumnezeu cu privire la Israel, poporul Său: „*...căci cel ce se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Lui*” (Zah.2:8).

CONCLUZIE

Ascultați și luați aminte toate neamurile: Singurul Dumnezeu Viu și Adevărat nu s-a descoperit în nici o religie de pe pământ, ci El s-a făcut cunoscut ca Tată Ceresc în singurul Lui Fiu născut, Domnul Isus Hristos, devenind astfel Mântuitorul nostru. Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Isus Hristos este împăcarea pentru fiecare personal, doar în El avem iertarea păcatelor. Numai El a biruit moartea și iadul, dând viața veșnică celor ce cred în El. De aceea, mărturia Scripturii este aceasta: „*Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*” (Ioan 3:36).

Omenirii trebuie să i se spună adevărul curat în această privință. De aceea, Evanghelia veșnică a Împărăției lui Dumnezeu trebuie vestită acum tuturor neamurilor spre mărturie (Matei 24:14). Binecuvântați sunt toți cei ce iau seama la chemarea lui Dumnezeu și se îndepărtează de activitățile religioase deșerte, se despart de toate tradițiile moștenite și în ascultare și supunere de adevăr se întorc la credința vie și adevărată pe care o învață Scriptura. Pentru că AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „*Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu altul.*” (Isaia 45:22) Și din nou AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile*” (Evrei 3:7,8).

O NOTĂ DE ÎNCHEIERE

Frații slujitori din întreaga lume și-au exprimat încrederea față de slujba prezentă și au trimis întrebări legate de unele afirmații făcute de fratele Branham. Dacă Dumnezeu va vrea, voi publica curând o broșură separată conținând întrebări și răspunsuri. Întrebarea care revine cel mai des este dacă vor fi trei ani și jumătate sau șapte ani între Răpire și începutul domniei de o mie de ani. Ca un prim răspuns, aș dori să cuprind în această Scrisoare circulară desenul făcut de însuși fratele Branham și pe care l-am adus din Jeffersonville. Clarificare scrisă va fi dată împreună cu răspunsurile la celelalte întrebări. Desigur, nu mă voi ocupa de întrebări fără rost ca cea referitoare la ieșirea unui porumbel alb din piramida de pe mormântul fratelui Branham din Jeffersonville sau cea referitoare la culorile curcubeului care au luminat în mod supranatural muntele ce părea să aibă profilul unui om.

CĂLĂTORII MISIONARE

Prin harul lui Dumnezeu, sunt încă în stare din punct de vedere fizic să continuu munca misionară în întreaga lume, așa cum am făcut în ultimii patruzeci de ani. Sunt încrezător că cele opt adunări ținute în Pakistan după nouă ani de așteptare, vor aduce roade pentru veșnicie. Vineri, 10 martie 2006, aproape trei mii de oameni s-au strâns în orașul Lahore pentru o adunare în aer liber, sub protecția poliției din cauza tulburărilor religioase din țară. Adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu merge în toată lumea și cei din urmă sunt chemați afară. Dragii mei frați și surori, doresc să-mi exprim mulțumirea pentru sprijinul pe care-l acordați cu credincioșie lucrării misionare din întreaga lume și vă mulțumesc din inimă că mă amintiți în rugăciunile voastre zilnice și care mă însoțesc oriunde merg.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank



Cât de mult va mai reuși Elveția să mențină francul elvețian și să rămână ultima „oază valutară” în această Europă Centrală controlată de moneda Euro? Mostre din cele opt monede Euro elvețiene au fost deja bătute. Restul va urma la timpul potrivit.

Cele 70 de săptămâni ale lui Daniel așa cum au fost desenate de fr. W. Branham

DANIEL'S SEVENTY WEEKS
as drawn by
Brother William Branham

